

שבת
שלום

פרשת בהעלותך

"ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרתיה" (ח,ג). מצטט רש"י את חז"ל: להגיד שבחו של אהרן שלא שינה'.

מעלה נכדו של הבעש"ט - ר' ברוך ממז'יבוש, שאלה כבדת משקל: 'היעלה על הדעת שאהרן כוהן גדול, אשר בחר בו ה' ישנה ממצוות ה' מלעשותן?' ומתרץ: עיקר העבודה לאדם הצדיק, שהוא עם ההתלהבות והלהיטות הגדולה לעבודת ה', שיעבוד על פי שכלו ויעשה את כל המעשים הגשמיים בלי שום שינוי.

כלומר - אין ההתלהבות, הדבקות וההתפעלות הדתית משחררת את האדם מתפקידו לעבוד את ה' בטהרה בדיוק כפי שנצטווה, ושלא ימצא בקיום המצוות פורקן להתלהבותו הדתית.

מעניין שדברים אלו יוצאים אמנם מפי אחד מאבות החסידות המעלה את ההתלהבות שבעבודת ה' לדרגה עילאית, ובכל זאת, מוצא לנכון להציב לה גבולות.

(רעיון מתוך: שבע שנים של שיחות על פרשת השבוע מאת ישעיהו לייבוביץ')

פרשת שבוע – הרב דוד

שבת פרשת בהעלותך		ימי החול	
הדלקת נרות	19:21	זמן תפילין / טלית	04:37←04:38
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שחרית א'	06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית ב'	08:30	שחרית ג' (בביה"ס)	08:20
מנחה	13:30	סוף זמן ק"ש	09:08←09:08
מנחה (בני-עקיבא)	14:00	מנחה א' (בחד"א)	13:15
לימוד "מדור לדור"	17:15	מנחה וערבית	19:30
שיעור-הרב ארי	18:00	שקיעה	19:45←19:41
צאת השבת	20:19	ערבית	20:10

בכורים, לויים ואשרתי ציבור

פרשת **בהעלותך** מקבצת לתוכה עניינים רבים ובהם הליך בחירתם והקדשתם של בני שבט לוי לעבודת הקודש (במדבר ח', פס' ה-כו).

תהליך ההקדשה מורכב וכולל הוראות מדוקדקות ושלבנים רבים - טהרה במי חטאת, הקרבת קורבן מיוחד, הקהלת כל עדת בניי, סמיכה ע"י בניי, תנופה ועוד – הכל כדי להסמיק את בני שבט לוי: **"לעבוד את עבודת בני ישראל באוהל מועד..."**.

בהמשך מסביר הקב"ה כי הלוויים נלקחים לעבודת הקודש במקומם של בכורי ישראל, שהוקדשו לכתחילה לקב"ה ביום הכות כל בכור בארץ מצריים.

מה היה בהם בבכורי ישראל שהועדו דווקא הם לשמש בעבודת הקודש? מדוע נזנחה התכנית המקורית והבכורים הוחלפו בבני שבט לוי? מה היה בהם בבני שבט לוי שהכשיר דווקא אותם, מיתר שבטי ישראל, להחליף את בכורי ישראל ולשמש בקודש מכאן ולעולם?

על מעמד המיוחד של בכורים בעולם הקדוש נראה שאין צורך להרחיב את הדיבור. ברבות מהתרבויות שימשו הבכורים בתפקיד המשנה לאב המשפחה, היו בעלי תפקיד מרכזי באחריות לחינוכם של יתר בני המשפחה ובהטלת משמעת על בני הבית, נשאו בהגנה ובקידום מעמד המשפחה כלפי חוץ, שימשו כנציגי בית האב באירועים ציבוריים, וזכו בעדיפות ברורה בזכויות הירושה כדי להבטיח עמידתם בייעוד שהותווה להם, להיות ממשיכי הדרך ונושאי הדגל המשפחתי.

מנגד, בני שבט לוי לא זכו לכתחילה במעמד מיוחד או עדיף על פני יתר שבטי ישראל, נהפוך הוא, אבי השבט, השלישי לבני יעקוב, מזוהה יותר מכל עם מעשה הטבח הקנאי שנעשה בבני העיר שכם על רקע הפגיעה בכבוד המשפחה, המעשה שנעשה בדינה אחותו.

תגובתו הקנאית והאלימה של לוי לא נשכחה לו, והפכה סימן ההיכר לו ולשבטו אחריו כפי שהדברים באים לידי ביטוי בדברים הקשים והנוקבים שמטיח יעקוב בשמעון ולוי על ערש דווי **"שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרותיהם, בסודם אל תבוא נפשי, בקהלם אל תחד כבודי, כי באפם הרגו איש, וברצונם עיקרו שור, ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה, אחלקם ביעקוב ואפיצם בישראל"** (בראשית מט, ה-ז).

תקיפות, אלימות קנאית (ופזיזות) הינן תכונות אופי המוצאות ביטויים גם בהתנהלותם של חלק מבכורי סיפורי בראשית דוגמת קין, ישמעאל, עשיו ונראה שהצד השווה בין אופיים המיוחד של בני שבט לוי ובכורי המקרא הינו תקיפות קנאית ואלימה על רקע סטייה מ"כללי הטקס", פגיעה בסדר החברתי המקובל, במסגרתו הבכור צריך להיות עדיף על אחרים, ופגיעה ב"כבוד המשפחה".

רש"י מסביר כי הלוויים נלקחו לעבודת הקודש תחת הבכורים נוכח חטאם של האחרונים בחטא העגל, אך אין פירוט במה בדיוק חטאו הבכורים דווקא, וכן אינו מציע הסבר מדוע דווקא בני שבט לוי הם שנלקחו כתחליף לבכורים, על פניו נראה כי בני שבט לוי נלקחו כתחליף משום שלכאורה לא חטאו בחטא העגל, ואולם נראה בעיניי כי גם לאופיים התקיף והקנאי של בני שבט לוי היה משקל של ממש בבחירה דווקא בהם לשרת בקודש תחת הבכורים.

תקיפות היא תנאי הכרחי להטלת משמעת ושמירה על כללים לטובת הציבור ובכלל. הבכורים שהוזכרו לעיל נהגו בתקיפות ובאלימות כנגד מה שנראה להם כמקפח את זכותם הטבעית וכעומד בסטייה לכללים המקובלים וכללי "הסדר הטבעי" כפי שנתפס עיניהם. גם בבני שבט לוי זוהתה תקיפות אלימה מסוג דומה, והגם שתכונת בסיס זו נחוצה, כאמור למשרתי הציבור, הרי שיש להכפיפה לסדרת פעולות שתבטיח כי תקיפותם של משרתי הציבור תהיה למען מטרה ראויה ומוסכמת לטובת כלל העם, ולא לטובתם ולשימור מעמדם, ושלא מתוך אימפולסיביות בלתי נשלטת, אלא בהתאם לכללי טקס ברורים ומדויקים ככל האפשר.

הנצי"ב מוולוז'ין, שנדרש אף הוא לציוויים המופיעים בפרשתנו, באשר לטהרתם של הלוויים והסמכתם עובר להיותם המשרתים בקודש, מדגיש את המשמעות הרוחנית שיש לתהליכי הטהרה וההסמכה שעוברים הלוויים לא רק ביחס ללוויים עצמם אלא לגבי משרתי הציבור לכל הדורות ולכל התקופות.

חשיבות טוהר המידות וטוהר הפעולה למען האינטרס הציבורי הרחב מאותגרת פעם אחר פעם ע"י נבחרים ומשרתי ציבור המבקשים לעשות שימוש בשררה שניתנה בידיהם למען עצמם, למען השררה עצמה, או למען מקורביהם, וזאת במקום לפעול לטובת האינטרס הציבורי כמתחייב מתפקידם וממעמדם הציבורי. יש הכרח, וחובה אזרחית (ואולי גם דתית) מהמעלה הראשונה לראות בכל אלו כמעשים החותרים תחת המעמד והסמכות שניתנו למשרת הציבור לכתחילה, ולהוקיע מעשים אלה בתקיפות ובעצמה.

נאחל לעצמנו משרתי ציבור נאמנים וטהורים היודעים לעמוד בתקיפות הנדרשת על האינטרס הציבורי, ויחד עם זאת שנדע להוקיע בתקיפות ובנחישות ראויים מעשים של שימוש לרעה בסמכות מצד אלה שהוסמכו על ידינו כמשרתי הציבור ונבחריו ובכך נבטיח לחברתנו חיים לאורך ימים ושנים.

צ'ח'י ח'י'א'אן

קיבוץ סעד אבל על פטירתו של חברנו

אלימלך (אדו) פולק ז"ל

ומשתתף בצערה של המשפחה

יום פולק סופר לאדו אב"ו

בפסח לפני ארבע שנים, כשאבא היה בן 93, הוא יצא לפנסיה. הוא שכח איך לטפל בקלנועיות. עד אז, כל יום הוא קם לעבודה, לא מוקדם מדי, אך כמו שעון. מלבד כמובן בימים שנבצר ממנו. הוא אהב את עבודתו ועבודתו אהבה אותו. תמיד נהג לומר שברגע שלא יוכל לעבוד יותר - ימות.

פרקי אבות: **"כל שרוח הבריות נוחה הימנו, רוח המקום נוחה הימנו"** (ר' חנינא בן דוסא). כל מי שהכיר את אבא ידע שציטוט זה מתאר אותו במדויק. זאת הייתה אולי התכונה הבולטת ביותר של אבא.

אבא היה ברוך כישרונות. ידע לצייר יפה - אני זוכר כילד איך הוא צייר לי טרקטור משמנת על צלחת אלומיניום מלאה בפודינג שוקולד. ידע לשרטט שרטוטים מדויקים מהראש. לאחר שחזרנו מביקור בגשר המיתרים ההולך ונבנה, הוא ישב ושרטט אותו במדויק, כאילו צילם אותו.

ממנו למדתי איך פועל החשמל. ביחד בנינו מערכת מורס ותקשרנו בין החדר הגדול והקטן בשכון ותיקים. ומעל הכל אהבתו למוסיקה. אני זוכר איך נסענו לקונצרטים בהיכל התרבות ביחד עם סבתא, והוא לימד אותי להשתעל רק בהפסקות...הפליא לנגן במפוחית, וידע לשיר בקול הטנור היפה שלו. דרך המוסיקה הוא הכיר את אמא ז"ל, והם חיו בדואט הרמוני.

פרקי אבות: "סייג לחוכמה שתיקה". אבא היה חכם גדול. הרבה שתקנו יחד. והשתיקות לא היו מביכות. מדי פעם אחד מאיתנו היה אומר מילה כזאת או אחרת והיינו נוכחים לדעת שהמחשבות שלנו זרמו יחד.

אני מודה לאל, שבילדותי היה לי אבא שהשפיע על חיי יותר מכל המורים והמטפלות שהיו לי, על אף שבילינו יחד מעט זמן ביום. אני מודה לאל שבבחרותי היה לי אבא שלימד אותי יותר מכל מה שלמדתי באוניברסיטה. אני מודה לאל שהיה לי אבא שטיפל באמא אשתו במשך עשרות שנים, כך שאנחנו הילדים כמעט לא ידענו על בעיית הראיה שהייתה לה.

אני מודה לאל שהיה לי אבא שידע להזדקן בכבוד. ידע לבקש ולקבל עזרה בהתאם לצורך. ולבסוף, אני מודה לאל שבתקופה האחרונה אפשר לי לטפל באבא ולקיים מצוות כיבוד הורים באהבה.

(מילות תודה באנגלית, לגיקי על הטיפול המסור) אנחנו רוצים להודות לצוות המרפאה, לחנוש, לאריאלה ולכל צוות בית שקמה על הטיפול המסור באבא בכל התקופה האחרונה.

השיר "לאבא שלי יש סולם" נכתב כשהייתי ילד. (ע"י תלמה אליגון) תמיד הזדהיתי עם מילות השיר. "אבא שלי הוא הטוב מכולם, ואבא שלי הוא הכי בעולם". ואבא הביא מתנה קטר על פסים של רכבת. (יותר נכון קיבל מתנה כזאת...) או: לאבא שלי יש שעון, אינו מתקלקל גם במים. ואם הוא מתקלקל, אבא יודע לתקן. אז נכון שאבא אף פעם לא אכל ארוחה פעמיים, אבל עכשיו יש לו סולם שמגיע עד השמים.

תנוח בשלום על משכבך ותהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

דבריה fe הנכדה כנרת, לזכר סבא אדו

סבאליה שלי האהוב, אני זוכרת שיחה שהיתה לי איתך לפני שנים. ישבנו בחדר האוכל ואמרת לי שאתה לא איש של מלים, שאתה מחנך במעשים.

כמה צדקת סבא. היה בינינו קשר מיוחד שלא דרש הרבה מלים, וזיכיתי במהלך השנים להתבונן בך, וללמוד ממך כל-כך הרבה שיעורים, בלי אף מילה מיותרת. היית אחד האנשים הכי חזקים שהכרתי, פיזית ונפשית.

לא צריך היית לומר דבר על התמדה ועל דיוק, פשוט ניתן היה להסתכל בך ובאורח החיים שלך, בהתנהלות היומיומית, במאמץ לשוב כמה שיותר מהר לעבודה אחרי ניתוח לב שעברת בגיל 87.

לא צריך היית לומר דבר על אהבה ומסירות, פשוט ניתן היה להסתכל על היחד המופלא שלך ושל סבתא. לא היית צריך לומר אף מילה על תיקון, מי שראה אותך עמל לתקן כל קלקול הבין מיד שלא מדובר כאן רק בכישוריד הטכניים, אלא שאתה פועל מתוך אמונה עמוקה בערך של תיקון עולם ושימורו.

לא פחות למדתי ממך בתקופה בה הלכת ונחלשת, אך צלם אלוקים שבך האיר בעוצמה יתרה. אני זוכרת לפני כשנתיים שכבר התחלת לאבד את הזכרון, דבר שהיה לך קשה מאד כ "ייקה" דייקן שבגיל 90 פלוס עוד פתר את מיטב חידוני הסודוקו. פגשנו אותך בדרך, כששכחת לאן אתה אמור להגיע. אמרתי אח"כ לילדים שיראו, שאמנם אתה שוכח דרכים ושמות, אך לעולם לא קרה ששכחת לומר תודה או להאיר פנים, ולא שכחת משהו מן הדברים החשובים באמת.

בתקופה הזו למדתי ממך - גם בלי מלים - על אמונה ודבקות בה', כשראיתי אותך בשארית הכוחות, בהתעקשות, נעמד ונאחז בקיר, כדי לומר תפילת ערבית בעמידה. ולמדתי ממך על נתינה ואכפתיות, כשביום ההולדת האחרון שלך - יום הולדת 97 --באתי עם הילדים לחגוג לך. אתה שכבר בקושי יכולת לעמוד ולדבר, היית מוטרד רק מאיך לחתוך את העוגה כדי לחלק לנו, ולדאוג שג'קי יוציא לנו ממתקים מהארון, ובמבט ובתנועת יד בלבד, להתעקש שגם אני אוכל... ועוד אינספור שיעורים הצרובים בלבי בתמונות ורגעים קטנים-גדולים.

אבא ואמא יקרים, בזכותכם ראינו כיבוד הורים במיטבו, בצניעות, במסירות, בתשומת לב לכל פרט קטנטן שמרכיב את המילה הענקית כבוד, וכמובן יחד עם הדודים היקרים שלנו שכולכם מהווים המשך מנחם לעולם הערכים של סבא וסבתא.

Dear Jackie, we learned from you a lot about love, care, and respect. You became a part of our family. Thank you so much.

זכות עצומה היתה לנו, סבא, לגדול כאן ולגדל את ילדינו לאורך ולאורה של סבתא. אני מודה מקרב לב על הזכות הזו לכם, ולקב"ה, שארצה להודות לו בחלק ממילות המזמור שסבא לימד אותנו לשיר ב-2 מנגינות שונות -- "ייקיות" כמובן, ואהב ששרנו אותו בסעודה שלישית.

אודה ה' בכל לבב, בסוד ישרים ועדה. גדולים מעשי ה', דרושים לכל חפציהם, הללויה. תנוח בשלום על משכבך באהבה, סבא.

הספד לאדו היקר

חנה'לה אלברט

הבוקר כששמעתי על פטירתו של אדו השכן היקר והאחרון של הוריי, בדיוק שנה אחרי שאימי נפטרה, הצטררתי מצירוף התאריכים ונמלאתי מחשבות ועצב, על בית נהדר שהכיל שכנות נפלאה, והתרוקן הבוקר מיושבי.

ומעלה לראשי את מילותיה של לאה גולדברג בסיום לספרה "דירה להשכיר": "כך בעמק יפה בין כרמים ושדות, עומד מגדל בן חמש קומות. ובמגדל גרים **עד היום**, שכנים טובים חיי – שלום."

השכנות האמיצה והוותיקה של ארבעת המשפחות, ליוותה את חיי מאז שאני זוכרת את עצמי: אדו ונחמה פולק, רחל ורלי סימון, חנה והפה גולדשמיט ואסתר ובנימין רון.

באופן קבוע, בכל שנה ושנה, במוצאי יום כיפור ולקראת סוכות, התייצבו והתארגנו לבניית הסוכה המשותפת. הגברים מתעסקים בשלד הסוכה והצבתה, והנשים בתליית הבדים וקישוטה. קישוטים שנתפרו ונרקמו באהבה בידיהן במהלך השנה והשנים. הקישוטים הקבועים, המוכרים והאהובים, שנשמרו בקפידה והוצאו מהבויידעם של משפחת סימון, מתוך המזוודה הישנה של משפחת גולדשמיט.

בשמחת תורה, הפה גולדשמיט השכן היקר, היה עושה קידוש רבתי לכל השכנים הטובים ולכל הרוצה להגיע, וכחובבי שתייה ידועים היו שותים דברים טובים מאוד.....

כשראייתה של נחמה פולק התחילה להתדרדר, ישבו באופן קבוע נחמה ואמי זו לצד זו בבית הכנסת, בעוד אמא שלי מקריאה לתוך אוזנה של נחמה את התפילה, והן שרות ומתפללות יחד.

כמובן שכשאורחים הגיעו לשבת לאחת המשפחות וחסר היה מקום, יכלו למצוא בכל בית מיטה ואירוח למופת.

כשאחת מהקלנועיות התקלקלה, עבר מיד הטיפול לאדו הרופא של כל המכשירים, שהיה נשכב על השבילים ומתקן את כל התקלות.

אמא שלי, שעבדה שנים רבות כ"כ על יד מכונת התפירה, ידעה שעם כל תקלה, היא מיד מרימה טלפון לאדו שהיה מגיע, מסתכל על המכונה, מתבונן בה, מדבר איתה ושואל "מה מפריע לך?" ותמיד מוצא את הפתרון.

לאחר שאבי נפטר, דבר ראשון לימד אדו את אמי להפעיל את שעון השבת. שנים על גבי שנים, עד פטירתה של אימי בשנה שעברה, היו מתכנסים בכל מוצאי שבת אצל אדו להבדלה, אדו הבדיל והשניים והיו שרים יחד את כל המילים של "אמר ה' לעקב" (כמובן שבעל פה...), וכך סוגרים את השבת בנחת ורגיעה וכל אחד חוזר לעיסוקיו.

אחרי הניתוח הקשה שעברה אמי שלי, הצעתי לאדו להצטרף אלינו לצעידה היומית. אמא שלי צעדה עם הליכון ואדו, המבוגר בשנה, רץ כמו בחור צעיר, הצטרף אלינו לסיבוב אחד, והספיק עוד שני סיבובים נוספים ופרש... וזהו, הוא החליט שאין לו זמן לזקנים האלו שצועדים לאט...

כשסיפרתי הבקר לטוביה שאדו נפטר, הוא סיפר לי שכשהיה בן 18 ונחלאי צעיר עבר עם טרקטור רתום למכסחת מטעים בדיוק כשאדו יצא מחדר האוכל, אדו התכופף קלות והעיף מבט, נפנף לשלום ואמר שנדמה לו שייפגשו עוד חצי שעה במוסך. כמובן שאחרי 20 דקות מצא את עצמו טוביה בביקור אצל המומחה, שהבין בשקט שלו ובמקצועיות את מה שטוביה עוד לא ידע.....

אחרי מלחמת יום כיפור כשהשריון הישראלי נשחק נתבקשו חברי בארי וסעד להתנדב בשדה תימן לשיקום הטנקים. כאשר נתקלו הצעירים בבסיס, במתנדבים ובעיקר באדו שבעזרת כשרונו הטכני, הדריך את הצעירים לשיטות מתוחכמות והביא איתו מכשירי עזר. החיילים הצעירים התאהבו בו והעריצו אותו וחיכו לבואו, ובעקבותיו החיילים הצעירים קיבלו אנרגיות חדשות.

הרי כולנו מכירים את אדו, המוסכניק, עם הגופייה, איש מקצוע מהמעלה הראשונה בתחום הטיפול במיכון רכב, ובמכוונות החקלאיות, ששוכב מתחת לטרקטורים ומבין אותם לדקויותיהם וברגי ברגיהם. שלא היה ידען כמוהו, וטוב ממנו לקבלת עצה, שבשקט שלו ובדרך המחשבה היה תמיד מוצא את הפתרון הנכון.

איש צנוע וממעט בדיבור, שמחלק מדי פעם חיוכים צנועים ויקרים. איש משפחה אוהב ותומך.

עם עזיבתו של אדו, אחרון הבית הזה והאנשים היקרים שליוו את ילדותי, נסגר עידן. עידן של היסטוריה מטלטלת ותקומת מדינה שראה אדו ב 97 שנותיו. עידן של אנשי אמת, עבודה, תמימות ושכנות שאין לה מילים. שממלאת את הלב שכינה.

דור הולך ודור בא ואנשים צעירים נכנסים לבית, ואולי אפילו לא יודעים איזו רוח טובה שרתה סביב, נאחל שתמשיך הלאה.

לשעיה, יורם, רותי ודוד - תנחומיי ותנחומי בית סעד, שאדו שזור בו בכל פינה.

יהי זכרו ברוך.

תאבה לתאבה se איילת ברנצ - "למי שייך החינוך הזה?"

בתגובתה בעלון הקודם מציינת איילת את העובדה כי ישנו סבסוד של הקיבוץ בתשלומי ההורים חברי הקיבוץ.

לפיכך קיימת תמיכה משמעותית של חברי הקיבוץ בחינוך החברתי...

לעניות דעתי, הסבסוד של הקיבוץ הינו חלק טכני במערכת היחסים שבין הקיבוץ לחבר הבודד כפי שהקיבוץ מסבסד וסבסד בעבר עניינים נוספים גדולים וקטנים מהותיים וטכניים. לצורך העניין במידה ותהיה החלטה של הקיבוץ להפסיק את הסבסוד, המערכת תמשיך לפעול כרגיל והתשלום יושת על החבר הבודד.

בסבסוד זה אין, לפי דעתי, **אמירה** של הקהילה כולה (האגודה) בדבר האינטרס הקהילתי המשותף של הצלחת החינוך ומקומו בחיינו וזו למיטב הבנתי היתה כוונתה של אפרת בדבריה. אם כן זוהי לא תמיכה משמעותית כי היא טכנית ולא מהותית.

השתתפות של **האגודה** ולו חלקית בתקציב של מערכת החינוך תבהיר את מעמד החינוך בחברת מוסדות לא פחות חשובים כגון בריכה ובית כנסת.

בהמשך לנ"ל, כמובן שהסבסוד שניתן **לחברי הקיבוץ בלבד** אינו משקף את עובדת היותה של מערכת החינוך כמייצגת את האגודה ואין בזה משום תמיכת הקהילה כולה במערכת.

צביקה פוראס, ועדת חינוך

תוקם וצדת חקירה!

ברצוני לפתוח בסיפור ידוע וישן: ברדיו מודיעים ומזהירים – בנתיבי איילון נוסעת מכונית אחת בניגוד לכיוון התנועה. אנא, שימו לב והזהירו! שמעה זאת הגברת פייגה סנדרוביץ, שידעה שבעלה נוהג בשעה זו בנתיבי איילון, ומיד צלצלה לנייד שלו – כדי להזהירו: זלמן יקירי, היזהר בבקשה, אמרו עכשיו ברדיו שבנתיבי איילון יש נהג אחד הנוסע בכיוון ההפוך!... משיב לה זלמן בקור רוח ובשוויון נפש: נהג אחד? – כן, כן, באיילון נוסעים בכיוון ההפוך... מדוע נזכרתי דווקא עכשיו בזוג סנדרוביץ? כי אני חש, בעקבות ההצעה שתובא להלן, כמו זלמן שלנו – בהבדל אחד – שלדעתי אני צודק וכל העולם טועה! אבל בעצם אין הבדל, כי גם זלמן סבר שהוא הצודק...

במה דברים אמורים? בנוהג המוזר המקובל בארצנו ובעולם כולו – רק לא חר שקורית תקלה, או אסון חלילה, מוקמת ועדת חקירה כדי לבדוק מה הסיבה למקרה שקרה, ובעיקר – לגבי חלק מן הציבור – מי אשם במה שקרה, שאותו יש להוקיע בשער העיר. ההצעה שלי, כמו רבות מן ההמצאות, פשוטה בתכלית והפלא הוא שלא חשבו על זה לפני כן: במקום להמתין עד שתקרה תקלה, ואז לחקור מדוע קרתה – לבדוק ולחקור לפני האירוע! לכן אולי יש לשנות את השם ל"ועדת בדיקה", כדי לא להפיל אימה על הנבדקים למיניהם. רוצה אני לציין בשער בת רבים, כי אם במקרה מר צוקרברג ירצה לרכוש את הרעיון בתשלום ראוי, מבטיח אני לתרום 50 אחוז ל"חסד אמת", 60 אחוז לקרן האיזון – והיתרה לצדקה...

מעכשיו, ועד לסוף הרשימה, אעבור לדבר ברצינות. זה מכבר מטריד אותי נושא בטיחותי מסויים: השיחיה אשר ניצבת בצד השביל המוביל מן הכניסה הראשית של חדר האוכל לכיוון המרפאה.. שיחים נאים אלו, עד לפני שנים אחדות. נגזמו לגובה שאיפשר לכל מי שמתקרב לצומת – להבחין אם מישהו מתקדם מכיוון אחר. המצב הנוכחי הוא, שאמנם גם כיום הם גזומים בקו ישר ונאה, אבל בגובה שאינו מאפשר ראות מספקת למניעת תקלות. ומדוע ראיתי לכתוב הפעם על נושא זה, ולא לקיים את הערתי בסוף רשימתי הקודמת: "בפעם הבאה על הסדר הקיבוצים"? כי נזכרתי, שאשתקד בחודש האחרון ללימודים בבית הספר, נוכחתי איך התלמידים דוהרים באופניהם במהירות באותו השביל המדובר – בדרכם לבריכה, לשחיית חמדה. אמנם, גם כי ייגזמו השיחים ימשיכו הילדים באותה מהירות, אבל מי שמגיע מכיוון בית "אשל" – יוכל לראותם. כבר לפני כשנה פניתי ליועץ הבטיחות שלנו, ובסיוור משותף למקום – הצדיק הוא את חששותיי והחליט לטפל בנושא. אך דא עקא, ש"כלי הביצוע" שלו כוללים רק מתן המלצות ועצות. בניגוד למעמדו של היועץ המשפטי לממשלה, שעצותיו (עדיין) מתקבלות, היועץ שלנו עצותיו מתקבלות.. בזלזול. טרחתי והטרחתי אותו בשאלות "מה נסגר?", אבל תשובותיו נשמעו לי כאנחות המבטאות חוסר אונים.

עניין אחר, גם הוא בנושא בטיחותי, נמצא ב"טיפול" כבר שנים. המדובר באותם גזעי עצים מנוסרים לעמודי חסימה, המיועדים למניעת חדירת כלי רכב לשבילי ההליכה. הרעיון אכן חשוב, אבל אופן הביצוע אינו מושלם. צבעם האפור עלול לגרום, בשעות של בין ערביים, שלא ייָראו. ראיתי פעם נער רוכב אופניים, שנתקל בעמוד מסוג זה, המוצב בשביל הסמוך ל"יד שניה". פניתי בפעם הראשונה בנושא לפני שנים, כאשר תרצה עמדה בראש ועדת תרבות – לקראת מבצע "שיפוץ קיבוץ" לפני הפסח. הצעתי לצבוע את העמודים בלבן ואדום, בדומה לעמודים בצומת שדיברנו עליו בסעיף הקודם. דיברתי גם עם יועץ הבטיחות, שסבר שזו הצעה נחוצה. כעבור שנים, כאשר הוקם "צוות התשתיות" ושודרגו הכבישים במחנה, חזרתי על ההצעה. שוב לאחר שנה או יותר, כאשר נוסד צוות לשיפור פני המחנה לקראת שנת השבעים, חשבתי שהרעיון יעניין אותם, באשר נוסף לפן הבטיחותי יש לנושא גם צד אסתטי – אך הם הפנו אותי ל"צוות התשתיות"... זו גם ההזדמנות לפנות לאלה אשר מורידים את העמוד,

לצורך כניסת כלי רחב אל השביל: אנא, אל תשכחו להחזיר את העמוד לאחר המעבר! קרתה פעם תקלה לקלנועית בעלת גלגל קדמי אחד, שהגלגל "נתקע" בחור הריק והקלנועית התהפכה.

לקראת הסוף, אני מבקש לחזור בי מן ההבטחה לעיל – שעד סוף הרשימה אמנע מנסיונות להכניס הומור או סטירה לדבריי, וכן מן ההבטחה לתרום למוסדות שונים. הסיבה היא, שזכות היוצרים לרעיון שייכת לא לי, כי אם לחבר הכנסת בצלאל סמוטריץ'. המדובר, למי שאינו בקי בתולדות הח"כים, באותו בחור חרוץ, בעל עבר מזהיר (תרתי משמע), שהתפרסם בעת שיזם וארגן את "מצעד הבהמות". לשונות רעות בתקשורת קשרו את היזמה ל"מצעד הגאווה" שנערך באותו מועד. אבל אנו הרי מצווים ללמד זכות על כל אדם מישראל, ולכן יש להניח שכוונתו היתה למחות כנגד הסעת הבהמות מאוסטרליה לישראל באניות משא, דחוסות בכלובים קטנים. נפשו יצאה אל הפרה הסובלת (כ-פרה עליו...). ועכשיו לנושא שלשמו התכנסנו. הרעיון להציע חקירה בטרם פורענות, הגיעה למוחי בעקבות הצעת חוק של חה"כ סמוטריץ' להגביל את מבקר המדינה – ולאפשר לו לחקור רק פעולות שביצוען נסתיים. לא ייתכן, טען בצלאל בדברי ההסבר להצעת החוק, שהמבקר יתערב ויביע דעתו בעת ביצוע פעולות או אפילו בעת התכנון. לצורך "משילות" טובה, שומה עלינו לאפשר לממשל לבצע את תכניותיו – ואחרי כן יוכל המבקר לבדוק. גם במקרה זה טענו לשונות רעות בתקשורת, שהצעתו של סמוטריץ' צצה לאחר שמבקר המדינה מתח ביקורת על פעולותיה של עמותה מסוימת הקשורה בחבר הכנסת. בצלאל הכחיש שיש קשר בין שני האירועים. אנו, כמובן, אמורים להאמין לחברי כנסת, שהרי אנו כולנו בחרנו בהם לנהל את כל ענייני המדינה – ולא יעלה על דעתנו לא להאמין בהם ולהם... ועכשיו למשפט האחרון באמת: ברגע שקראתי שסמוטריץ' מתנגד לעסוק בחקירות לפני ביצוע פעולה כל שהיא, הבנתי שזה רעיון טוב

חנן אולן

יריד התרמה

ביום שני כ"ח בסיון תשע"ח (11.6) בשעה 17:00 יתקיים בחצר בית הספר דע"ת יריד התרמה לילדים

בעלי צרכים מיוחדים מהמועצה ול"חברים לרפואה".

מה בתוכנית?

מתנפחים, בלונים בצורות, בועות סבון גדולות, איפור פנים, אפיית פיתות, רכיבה על סוס, יצירות, פינת ליטוף,

אומן אורח ועוד...

עלות כניסה לאדם 10 ₪. כרטיס משפחתי (מעל 5 נפשות) 50 ₪. דוכני מזון בתשלום נוסף.

נשמח מאוד לראותכם!

תלמידי חטיבת הביניים דע"ת ואוצרת התלמידים

משחק הכדורעץ הבינלאומי שהיה בין נבחרת תורכיה הצעירה לאליצור סעד

מאת: ישראל זיסק

"מעופפי תורכיה הצעירה - סעד 1:3 במשחק בינלאומי ראשון לאליצור",

ידיעה מתוך עיתון "הצופה", 26.7.62, הכתב: אלעזר לוי.

בצל המתיחות העכשווית בין ישראל לתורכיה, ברצוני להזכיר משחק כדורעץ בינלאומי אשר התקיים בין נבחרת תורכיה הצעירה לאליצור סעד האגדית.

המשחק התקיים בסעד בשנת תשכ"ב-1962, לפני 56 שנים, לעיני קהל שיא של אלפיים צופים. הנבחרת התורכית ניצחה 3:1.

הכל החל, בראשית חודש תמוז של קיץ חמים שנת תשכ"ב, 1962, כאשר ימים ספורים לפני בואם ארצה של הנבחרת התורכית, הגיע מברק למשרדי התאחדות לספורט בתל אביב, המודיע כי התורכים מעוניינים להגיע ארצה ומבקשים שיערכו נגדם סידרת משחקים.

היה מדובר בחבורת צעירים בני 16 עד 20, שארבעים יום לפני צאתם לארץ הם רוכזו במחנה אימונים. ליגת הכדורעץ כאן באותה תקופה הייתה בפגרה. בארץ הוחלט שהנבחרת האורחת תפגוש תחילה את אליצור סעד, אשר עלו באותה שנה לליגה הלאומית.

האורחים נחתו כבר ביום רביעי בלילה, 18 ביולי, בשדה התעופה לוד, לימים נמל תעופה בן גוריון, הם נסעו היישר לסעד. בהגיעם לשם פינו החברים חדרים והעמידום לרשות האורחים. משך היומיים של שהותם בקבוצה, הרגישו התורכים כי טוב. הם נהנו מאירוח למופת, חולקו למשפחות מאמצות וקשרו יחסים עם חברי המשק - וביחוד עם הילדים.

בליל שבת קודש פרשת "פנחס" הועמד מגרש הכדורעץ לרשותם והם ערכו בו אימון ממושך. עם סיום הסעודה בחדר האוכל, החברים הלכו לצפות בנבחרת האורחת. למחרת בבוקר התורכים ביקרו בבית הכנסת. סעדו סעודות השבת עם מארחיהם - ועם צאת השבת, התייצבו שתי הקבוצות למשחק. האווירה הייתה חגיגית מאד.

אלפיים צופים - מספר שיא שסעד או קבוץ אחר לא ראו מימיהם במשחק כדורעץ - הצטופף סביב למגרש האספלט הישן, באזור ששימש את "פופלי" בעבר.

הצופים ישבו סביב למגרש על עגלות עמוסות חציר ואלומות קש. מכל קיבוצי הדרום - החל בבית קמה ושובל, דרך נחל עוז, כפר עזה, נירים ושאר חלקי הארץ - באו צופים, שראו באליצור את "נציגת הנגב" והמדינה ועודדו בקולי קולות. המגרש קושט בדגל ישראלי ותורכי, שהובא למקום ברגע האחרון. עם עלות הקבוצות למגרש, הן החליפו דגלים, פרחים, סיכות וצלחות חרס. סעד העניקה לתורכים גם שקית עם תוצרת המשק.

להלן ההרכב הפותח של סעד: יעקב גוטמן, יעקב גרוף, מיכאל פרקש, זאב רויך, אהרון דביר, יהודה שפיצר. המאמן - שחקן יצחק הובר ז"ל ויבדל"א אמנון מלי מקיבוץ נגבה, שותפו במשחק וחיזקו את סעד. נגבה זכתה באותה שנה זכו באליפות המדינה.

כמה מילים על השחקנים:

יעקב גוטמן ז"ל - יענקל היה שחקן משכמו ומעלה ואיש חזק. דרום אמריקאי בכל רמ"ח אבריו היה לו "ניתור מיוחד" שהטעה את הקבוצה היריבה. ניתר על רגל אחת לימין והכה לשמאל בניגוד לציפיות. נתן את כל הנשמה במגרש וחטף הרבה חבטות וחבלות מהאספלט.

זאב רויז ז"ל - גיינגי היה עמוד התווך, המוראל והמרץ שדחף אותנו קדימה בעזרת קולו הרם. אופיו הגיינגי היה החותמת של הקבוצה. תחבולות רבות יצאו ממוחו הקודח. תמיד ידע לזהות את נקודות התורפה של היריב ולנצל אותן לזכותנו.

יעקב גרוף ז"ל - יקי הגיע מבית קמה כשחקן חיזוק. הוא היה שחקן נבחרת ישראל והפך בסעד למאמן - שחקן. הוא היה המקצועי.

יהודה שפיצר ז"ל - קראו לו "החתול". בבסיסו היה שוער כדורגל והייתה לו תכונה מדהימה להקדים את הכדור הרבה לפני שהגיע לקרקע. היה נלחם על כל כדור. יהי זכרם ברוך.

ויבדל"א:

אהרון דביר - אהרלה היה שחקן שקול ונתן את היציבות שנדרשה לקבוצה.

מיכאל פרקש - מכות הפתיחה שלו, היו לאימת המתחרים. לעיתים הקבוצה צברה בזכותו נקודות רבות ברציפות. הכדור היה עולה לאוויר ובמקום לנחות בקו ישר הוא עצר לפתע במעופו וניתן בעצמה ארצה מאחורי השחקנים. הניתור שלו היה לשם דבר והוא הגיע לגבהים מעוררי השתאות, למרות קומתו הנמוכה. גם בהגנה כיכב ועיתים קפץ על הקהל בכדי להציל כדור.

התגבורת מנגבה:

כמה מילים על ד"ר יצחק (ז'אן) הובר ז"ל - ז'אן נולד ברומניה בשנת תרצ"ה - 1935. עלה ארצה בשנת תשי"ט - 1959, עם עבר ספורטיבי של שחקן נבחרת ומאמן בכדורעף, וגם עם "מקצוע ביד": וטרינר. הוא נשלח לדרום, התיישב בקריית-גת ומשם החל לחפש קבוצות כדורעף. כך מצא את הפועל נגבה אז, ב-1960, במרתפי ליגה ב'. "כאשר הגיע לנגבה מיד הבנו שמדובר בקליבר בקנה-מידה אירופי", מספר אמנון מלי (נגבה), קפטן הקבוצה דאז. ז'אן הפך לדמות מוכרת בארץ בזכות ההישג המדהים שעשתה נגבה, עלייה לליגה הראשונה וזכייה באליפות המדינה בשנת 1962. בכך שברה הגמוניה של קבוצות חזקות כמו: עין-שמר, המעפיל, עין-החורש ועין-המפרץ. "ז'אן הכניס שיטות אימון מתקדמות. הוא עשה מהפכה בתחום הכדורעף", מספר אמנון מלי.

את נבחרת ישראל אימן מספר שנים והשיא היה בהצלחת הנבחרת באליפות העולם ב-1962 במוסקבה. כמו כן הוליך ז'אן את נבחרות ישראל מספר פעמים להצלחות ביטורנירי האביב, בהם שיחקו מדינות מערב אירופה. הלך לעולמו לפני כשלוש שנים והוא בן 81. היה אחד מאבני היסוד של הכדורעף בארץ - יהי זכרו ברוך.

יבדל"א: אמנון מלי - כינויו היה "שחור". אמנון היה הספורטאי המעוטר ביותר בנגבה בכל הזמנים. לפני כשנה, הוענקה לו תעודת הוקרה מטעם הקיבוץ.

ההרכב הפותח של התורכים כללו את:

תלדון (הטוב שבקבוצה), ארדל, ג'ושקין, טסונז', איגקין, יאלצ'ין. שמו של המאמן: סאשי.

תיאור המשחק: התורכים היו בכושר מעולה. גילו יכולת מפתיעה בהצלת כדורים "אבודים" ממש מהרצפה.

היו להם מנחיתים מעולים ושיחקו יפה.

במערכה הראשונה: סעד ניצחו 10:15. **במערכה השנייה:** התורכים ניצחו: 10:13. **המערכה השלישית:** הייתה מרתקת ביותר. התורכים הובילו 1:9, סעד הישוו 13:13, אך התורכים זכו 16:19. **במערכה הרביעית:** התורכים גילו עליונות וניצחו 9:15. **שפט:** עזרא כהן.

בסעד הצטיינו: יעקב גוטמן ז"ל, יעקב גרופ ז"ל ויבדל"א מיכאל פרקש.

תגובות לאחר המשחק: המאמן התורכי - "המשחק היה שווה כוחות. לצערנו, לא הראינו את יכולתנו המלאה בשל העייפות. הקהל היה ספורטיבי והוגן". **יצחק ז'אן הובר, מאמן סעד:** "כל הכבוד לסעד - הופעה לא רעה במשחק בינלאומי ראשון". לאחר המשחק הוזמנו שתי הקבוצות והשופטים לארוחת ערב חגיגית. לאחר הפרק בסעד, התורכים התמודדו בהמשך עם קבוצות נוספות.

אני מצרף למאמר תמונה שקיבלתי ממיקי פרוכטר והיא כנראה מהמשחק מול התורכים (השחקן יעקב גרופ קיצוני משמאל אוחז בדגלון הדומה לדגל התורכי).

בתמונה מימין לשמאל: יהודה שפיצר. שחור מנגבה, גדעון קרישטיין. מיקי פרוכטר. אהרלה דביר יצחק הובר. יעקב גוטמן. מיכאל פרקש. זאב רוייד. יעקב גרופ (מחזיק דגל).

ברצוני להודות:

תודה מיוחדת למיקי פרוכטר, ברצוני להודות גם לאהרלה דביר, מיכאל פרקש, יוסף ברנהרד (הנזי) מקבוץ סעד ולאמנון מלי ויוסי צביאלי מקבוץ נגבה.

היו זמנים.. זמנים אחרים..

מקורות:

1. עיתון "הצופה". 26.7.62.
2. עיתון "על המשמר": 22.7.62.
3. עיתון "על המשמר": 20.7.62.
4. עיתון "למרחב". 29.7.62.
5. עיתון "דבר". 22.7.62.
6. עלון "עלים" של קבוץ סעד. ח' בסיון תשע"ד,
7. 6.6.2014 - מאמרו של מיכאל פרקש, עמודים: 8-9.
8. עלון נגבה: "השבוע בבית" א' במנחם אב תשע"ו
9. 2.8.2016 מאת: מיכה נשר.
8. אתר האינטרנט: "ארכיון העיתונות".
9. אתר האינטרנט של איגוד הכדורעף.

על חגיגת "אמר לי את האלופות" בקיבוץ סעד והמונדיאל שבפתח...

כשעה לאחר צאת השבת ("נשא") - התכנסנו בחדר האוכל לצפייה משותפת במשחק הגמר שהוקרן על מסך ענק.

התקבצנו בני כל הגילאים לאווירת כדורגל איכותי ומחשמל, בליווי פופקורן ושתיה שתופעלו על ידי שגב דנין ומערכת הגברה שנשלטה במיומנות על ידי אוהד גייבל.

תודה לאלו שסייעו להצלחת הערב: סיני לזר, ברקאי אפרתי והזוג המקסים יעל ורון אברג'יל.

לאחר הטעות הראשונה של שוער ליברפול – לוריס קאריוס, שמסר כדור מזלזל לאחד משחקניו ושילם על כך ביוקר, ולאחר פציעתו הקשה של השחקן האגדי מוחמד סאלח - כוכב ליברפול והאיש שהעלה את נבחרת מצרים למונדיאל, חשבנו שאנו צועדים למשחק משעמם ומבולבל. אולם, שער המספרת אותו כבש גארתי' בייל לזכותה של ריאל מדריד מיד עם כניסתו למגרש - החזיר אותנו למסלול ההתלהבות ולא התאכזבנו עד לרגע האחרון.

אני רואה חשיבות רבה בערבים מסוג זה שאמנם אינם פורמאליים, אך תורמים רבות לאווירת הגיבוש החברתי לבעלי התחביבים המשותפים.

הכסף שנאסף מיועד לאחזקתו של אולם הספורט, וזו מטרה ראויה בפני עצמה.

ולקראת המונדיאל - טרם נקבעו המשחקים בהם נצפה בצוותא, אולם ברור שבשלבם המכריעים נהיה שם עם כל ההתלהבות, אעדכן בהמשך..

להזיכרם היום יום שישי, י"א בסיוון – שלושה עשר יום למונדיאל, שהם שבוע אחד ושישה ימים לשריקת הפתיחה...

איתמר דניאל

יו"ר התאחדות צופי הספורט בסעד

הזמנה לקראת שבוע הספר בספריית הילדים

הנכם מוזמנים לאירוע שבוע הספר, ביום א', כ"ז בסיוון, 10/6

בשעה 17.30-19.00 על הדשא שלפני לספרייה.

בתוכנית: הצגת מבוגרים וילדים, פינות יצירה,

מבחר ספרי יד שנייה, מהם תוכלו לקבל ספר במתנה ומכירת ספרים במחיר מוזל.

בואו בשמחה!

מלי קסט

מהנצפה בנאשק

שדות החיטה בעוטף עזה נצבעו השנה בחלקן בשחור. הפלחים אצלו מרכזים מאמץ והקציר בשדות סעד הקרובים לחזית אמור להסתיים בשבוע זה. יש מי שממקד את יכולת היצירה שלו לשריפה, לחפירה, לירי ולהרס. אנחנו בוחרים בבניה ובצמיחה, אנחנו בוחרים בחיים וכשצריך נלחמים על זה.

במקביל לגל השריפות נפתחה מולנו חזית נוספת מטרידה ברמה הכלכלית לא פחות – העיצומים והשביתות בנמלים. בחודש האחרון הפעילות בנמלים חלקית, השיא היה בשביתה מלאה של שני הנמלים תוך שמנהיגי וועדי העובדים אינם נשמעים לבית המשפט ומסתתרים מהמשטרה. אנחנו נכון לעכשיו בשיא העונה בגזר, העונה נראית טוב, אך יש תנאי מוחלט להמשך ההצלחה – נמלים עובדים.

עובדי הנמל מוטרדים מיום הדין הקרב בו יתחיל הנמל הפרטי המתחרה את פעולתו. בניגוד להם היצואנים והיבואנים בישראל מחכים ומייחלים לאותו היום. עד אז צפויה לנו תקופה מתוחה. לא אאריך בעניין אך נכון לעכשיו בית המשפט הושיב את הנהלת הנמל מול העובדים לדיון מרתוני על תביעות העובדים. הדיון יימשך עד ל 10.6.2018, לפחות עד אז אנו מקווים כי לא יהיו עיכובים משמעותיים ובע"ה גם לא בהמשך.

הנהלות – אישרנו באסיפה שינוי מבנה במערכת העסקים שלנו ובדרך ניהולה. עסקנו רבות באיוש הצוותים ובאישורם ודיווחנו על כך. המערכת המעודכנת ביחד עם כרמל – מנהל המשק הצעיר שהתיישב היטב על הכיסא, עובדת מבחינתי טוב ונכון. צוות המותאם לענפי החקלאות מתמקד בענייני חקלאות, צוות שהותאם לתאגיד הגזר נכנס לעובי הקורה ומטפל בפעילות תוך בחינת שיפורים, שינויים וחדושים שהתאגיד צריך לעבור, צוותים ייעודיים מטפלים בשותפויות השונות, הועדה הכספית המחודשת נכנסה גם היא ממש לאחרונה לפעילות, ודירקטוריון תאגיד האחזקות המכיל צוות חזק ומגוון חולש ומוביל את כלל הפעילות. עדיין נדרשות מספר השלמות ואנו נפעל למלא אותן. "חננו מאתך דעה בינה והשכל".

גזר – אנחנו בשלב זה בעונה סבירה, נתפלל שכך תימשך. מן השמים סידרו את העונה לטובתנו, ואנחנו מצדנו עזרנו לשמים כמיטב יכולתנו, עזרנו רבות.

בצפון אמריקה התחילה עונה טובה ובתקופה האחרונה יש ירידה בביקוש ובמחירים, השחקנים המתחרים בשוק זה יודעים השנה לווסת את הכמויות ונמנעים מיצירת עודפים, כך נשמרת יציבות יחסית בשוק זה.

השוק ברוסיה סובל מהרובל החלש שפוגע בכוח הקנייה של האוכלוסייה. בנוסף הדולר החלש לא מאפשר לנו להוריד מחירים. בשורה התחתונה הכמויות הצפויות לעונה זו מישראל לרוסיה יהיו נמוכות בהרבה מהתחזיות שלנו. למרות השוק המתכווץ אנו מצליחים לשמור על מחירים סבירים וזאת תודות למערכת תיאום שבועית של התחנות, שלמרות הקשיים בדרך, מצליחה להביא תוצאות.

הגענו לדובדבן השנתי – אירופה. שוק זה נחשב בדרך כלל למסוכן ואנו לא נוהגים לבנות עליו אך השנה יש מחסור באירופה עקב תנאי מזג אוויר והשוק שם רוכש כמויות גדולות במחירים טובים. כך אירופה מנקזת אליה עודפים שנוצרו מהתכווצות השוק ברוסיה ופעילות התיאום שלנו נעשית תחת פחות לחצים.

בתקופה זו אנו מתכננים את עונת 2019, מגדירים את נפח הפעילות, את סוג הפעילות, ובקרוב יתחילו הזריעות. לצד יציבות במכירות בשוק המקומי אנחנו צריכים לבחון באופן ראלי את המגמות בשוק היצוא. היינו מאד רוצים לראות שוק מתפתח וצומח אך לצערנו זאת לא התמונה. אם אנו מנכים את הכמויות שנמכרו השנה

לאירופה ומתייחסים לאירוע זה כחד פעמי (אחת ל 5 - 10 שנים), שוק יצוא הגזר של ישראל ממשיך להתכווץ. הסיבה העיקרית כאמור רוסיה – שוק היצוא הגדול שלנו.

מהלכי התיאום שלנו דרך החיבור לשיווק המשותף בתוצרת הנגב ומהלכי התיאום בשולחן הארצי עשו לענף ולנו טוב, האם נצליח להתמיד ברוח זו לקראת אתגרי 2019 או שניכנס לקרבות גזר חדשים, זמנים יגידו.

אופן כרנצ

”טוב ליהדות”

עם שקיעתם של ההדים האחרונים מחג השבועות, מצאתי לנכון להודות לאנשים הרבים שעמלו וטרחו על-מנת להפוך את חג מתן תורה בקהילתנו לחג משמעותי ונעים, בחומר וברוח.

לנסים דדון – על קישוט בית הכנסת מבעוד מועד לקראת החג. נסים המקשט בשנים האחרונות את בית הכנסת עושה זאת במסירות ובאהבה ודואג לכך שנחוש את אוירת החג גם בבית הכנסת.

לאריאלה כהן – הדואגת במסירות לניקיון וסידורו של בית הכנסת לאורך השנה כולה ובמיוחד במועדים. על-מנת שנוכל להתפלל בבית הכנסת גם במהלך יום ראשון, לאחר התיקון, דאגה אריאלה לניקיון של מתחם בית הכנסת בבוקרו של יום לרווחת כולנו. מיותר לציין שהדבר חשוב ונצרך במיוחד בשנה בה החג חל בסמוך לשבת.

למעבירי השיעורים היקרים – דרורית וייס, שרית ברזילי, הרב ארי, הלה פורגס, שרה עברון, צחי מגנאג'י, עמיחי חביביאן, יצחק שלומי ושמעון ממו - שעשו מאמצים להוסיף ללוי"ז העמוס שלהם גם הכנת שיעור לטובת הקהילה וחברו אותנו מנקודת מבטם הייחודית לנושא הכללי של התיקון. כאן המקום להודות במיוחד לגדי סמואל, שרה עברון וגילי זיוון שהתכנסו מבעוד מועד ותרמו מניסיונם ומתובנותיהם, בחשיבה ובמעשה, לטובת שיפורו של ערב הלימוד בסעד.

לכל התורמים לליל הלימוד של ילדינו שבשנים האחרונות שותפים לליל הלימוד בשבועות מאי-י"ב כמעט עד אור הבוקר - להורים שהעבירו שיעורים בבתייהם לכיתות הילדים, להלה פורגס שהכינה את הלימוד להורים וילדים ולניצן ברביץ שהנחה את הלימוד. למשפחות המאמצות של התיכון על הלימוד בבתים, למעבירי השיעורים לנוער: הדר קאופמן, שמעון ממו, נריה לנדאו, רותם וייס ויצחק שלומי ולמדריכי החינוך החברתי על בניית התוכנית והליווי בפועל.

לרב ארי ולחברי וועדת דת – יניב עקיבא, יצחק שהם, ברקאי אפרתי, רננה יערי והדס לוי – שעבדו וטרחו בשקט ובצנעה לטובת כולנו לפני החג, במהלכו ואחריו.

כולם יבואו על הברכה.

שקמה כספי-י'י, וצדת דת

לשפרה, הרב דוד ולכל משפחת אסולין
מלך טוב לנישואי הבן נתנאל צבי"ל רויטל
איחולים למחות ולנחת!

לחיות בקהילה עם הצלי אתגר נפשי

הרצאה מאת גב' אליז בונירו - מנהלת מרכז "יחד" לתמיכה במשפחות של מתמודדים עם מחלה נפשית. נשמע סיפור אישי על התמודדות עם מניה דיפרסיה, ועל משבר והשפעתו במשפחה ובקהילה בעקבות התפרצות של מחלת נפש. כיצד נוכל בקהילה וכמשפחה לתמוך במתמודד.

רשמו ביומנים: יום שני הבא, כ"ח בסיוון (11.6.18)

בשעה 20:45, במועדון לחבר

הציבור כולו מוזמן - צוות פרט וועדת תרבות

הודעה חשובה מצח"י

בעקבות אירועי הימים האחרונים. מי שלא מקבל את ההודעות בחירום מצוות צח"י מתבקש להעביר בהקדם את מספר הסלולרי שלו ליהל במשרד הקהילה - 2405 או במייל: misradkehila@kv-saad.org.il, על מנת שנכניס אותו לקבוצת ההודעות בחרום. תודה על שיתוף הפעולה.

נחום בשם צח"י

**ליהודית מוסנזון מלף טוב להולדת הנין
נכד אתמר ולאהרן כרח"ד, בן לחני ונוצט כרח"ד
איחולים לשמחות ולנחת!**

**לציין ויהודה סימון ולכל המשפחה
מלף טוב להולדת הנכד, בן לנצמה וצחי
איחולים לשמחות ולנחת!**

**ללאה ואברהם ימני מלף טוב להולדת הנין
נכד לעלית ואבי מנחם, בן לצביה ודוד מנחם
איחולים לאושר ולנחת!**

